

UN CAFÈ VA CANVIAR LA MEVA VIDA

La Clàudia era una noia alta, morena i amb els ulls blaus. De caràcter era riallera, divertida i molt llesta. Ella sempre havia viscut en un petit poble d' on no havia sortit gaires vegades. La Clàudia ja tenia divuit anys i després dels estudis a l'institut va decidir anar a estudiar medicina a la Universitat de Reus. Una vegada havia acabat els estudis i les pràctiques, li va sortir la possibilitat de treballar en un gran hospital de Barcelona. Ella es va posar molt contenta al veure que l'havien agafada per fer de metge en un gran hospital, però no li agradava la idea de separar-se del poble, tot i així com que sempre havia volgut ser metge, va voler anar-hi.

Un dissabte de bon matí, la Clàudia va sortir de casa amb ganes d' anar cap a Barcelona. Ella va arribar bastant de temps abans de fer l'entrevista i va decidir d' anar a prendre un cafè en un bar que hi havia a prop de l'hospital. Quan va entrar al bar, de seguida la van atendre. Al cap de dos minuts, li van portar el cafè i el diari que havia demanat per passar l'estona. Va començar a llegir el diari i va veure un article sobre *Metges sense fronteres* d'una metgessa que havia estat quatre anys treballant a Somàlia ajudant a gent amb problemes de salut que no tenia cap possibilitat de tenir accés a la sanitat. La Clàudia va quedar emocionada per tot el que va llegir. Tan emocionada que va decidir no fer l'entrevista de feina per l'hospital. Llavors va agafar el seu mòbil i va buscar informació sobre *Metges sense fronteres* per si tenien alguna oficina a Barcelona. En va trobar una i va anar a buscar un taxi per anar-se'n 'hi . Allà es va informar del que feien als *Metges sense fronteres* i els va explicar que voldria treballar amb ells. Després de fer-li més preguntes va deixar el seu currículum que portava per a l'hospital.

Al cap de quinze dies esperant una trucada per dir-li si es podia incorporar, li van preguntar si voldria començar amb ells a Somàlia. Ella, després de parlar-ho amb els seus familiars, va pensar que seria una experiència bonica i se n'hi va anar. La Clàudia va estar bastants anys treballant per aquella organització a Somàlia amb tot un munt de gent que va conèixer i va curar. Va ser una experiència molt interessant, es va sentir molt útil fent la seva feina. Tenien pocs recursos, però tots els seus companys treballaven molt i s'ajudaven els uns als altres. Al lloc on treballaven hi arribava gent senzilla de diversos poblats de les rodalies, de vegades havien de caminar moltes hores per poder trobar un dels metges. Cada dia era un dia especial en què podia veure com darrera el seu esforç trobava un somriure de la gent agraïda per la seva ajuda. No hi havia res que la fes sentir tan bé ni tan feliç.

La Clàudia mai no va deixar de pensar: “Què hauria passat si en lloc d'arribar amb molt de temps abans de l'entrevista de l'hospital, hagués arribat més just i no hagués anat al bar a prendre un cafè i hagués llegit aquell article de *Metges sense fronteres*? “ Poc podia pensar en aquell moment que un cafè acabés canviant tant la seva vida.